

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 323/2025-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], toho času v [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zastúpeného PUCHALLA, SLÁVIK & partners s.r.o., Thurzova 7, Košice, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 4Tpo/19/2025-87 z 2. apríla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. mája 2025 a jej doplnením z 2. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2, 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 4Tpo/19/2025-87 z 2. apríla 2025. V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby nálezom vyslovil porušenie označených základných práv uznesením krajského súdu č. k. 4Tpo/19/2025-87 z 2. apríla 2025, ktoré žiada zrušiť, prepustiť ho na slobodu a nahradiť mu trovy právneho zastúpenia.

2. Z obsahu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že je uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej protidrogovej jednotky, protidrogového oddelenia Stred ČVS: PPZ-26/PDJ-ST-2024 z 25. februára 2025 trestne stíhaný pre obzvlášť závažný zločin neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnými a psychotropnými látkami formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 173 ods. 1, 5 písm. d) Trestného zákona. Mestský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 6Tp/16/2025 z 27. februára 2025 vzal sťažovateľa do preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a väzbu sťažovateľa nenahradil písomným sľubom podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a ani dohl'adom probačného a mediačného

úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Krajský súd uznesením č. k. 4Tpo/19/2025-87 z 2. apríla 2025 zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú.

3. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti vzdoruje napadnutému uzneseniu krajského súdu argumentáciou rozdelenou do niekoľkých rovín.

4. V rámci prvej roviny sťažovateľ napáda postup, ktorý predchádzal jeho vzatiu do väzby, keď sa nemal možnosť oboznámiť s časťou súdneho spisu (resp. jeho prílohou), ktorá podliehala utajeniu, keď táto možnosť bola poskytnutá len jeho obhajcovi, a nie aj jemu samotnému. Sťažovateľ je toho názoru, že takýto postup súdu bol v rozpore nielen s § 34 ods. 1 Trestného poriadku, ale aj jeho základným právom na osobnú slobodu z dôvodu, že len obvinený „*sa vie relevantne vydať k informáciám obsiahnutým v tomto dôkaznom materiáli, prípadne niektoré skutočnosti ozrejmiť alebo vyvrátiť.*“. Pokiaľ mu mestský súd aj umožnil pri výsluchu pred rozhodnutím o vzatí do väzby vyjadriť sa k všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu, tak iba formálnym spôsobom realizoval jeho právo na obhajobu.

5. V druhej rovine svojej argumentácie sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie spôsobil v inštančnom postupe sám krajský súd, keď aj napriek tomu, že mestskému súdu vytkol to, že v odôvodnení svojho rozhodnutia len „*vymenováva zabezpečené dôkazy*“, pričom ale neuvádza, čo z nich po obsahovej stránke vyplýva, tak sám ako súd sťažnostný „*nereagoval na podstatné a právne relevantné sťažnostné námietky*“. Navyše jeho väzba bola založená na operatívnych poznatkoch, ktoré „*nemôžu byť samy osebe považované za dôkazy*“, ale samy „*môžu byť len podnetom na vykonanie dôkazných úkonov.*“. Sťažovateľ aj v tejto časti svojej argumentácie namieta porušenie zásady kontradiktórnosti konania a princípu rovnosti zbraní, keď sa nemohol relevantne brániť proti obsahu časti spisového materiálu z dôvodu utajenia jeho prílohy, s ktorou sa oboznámil len jeho obhajca.

6. V ďalšej časti svojej argumentácie sťažovateľ rozporuje zákonnosť samotného trestného stíhania vedeného proti svojej osobe, ktoré je jednou z materiálnych podmienok dôvodnosti aj samotnej väzby ako takej (bez ohľadu na väzobný dôvod). Sťažovateľ považuje za nezákonné predovšetkým uznesenie policajta z dôvodu flagrantného porušenia viacerých zákonných ustanovení predchádzajúcich jeho vydaniu, keď predovšetkým konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, je „*popretkávané procesnými chybami, ktoré v materiálnom právnom štáte musia viesť k zrušeniu takéhoto nezákonného rozhodnutia.*“.

7. V naznačenom smere sťažovateľ namieta „*procesnú nepoužitelnosť dôkazu čiastkového útoku zo dňa 15.7.2024*“, keď podstata trestnej činnosti kladenej sťažovateľovi mala spočívať/spočívala v odpredaji drogy osobe legalizanta, pričom k zaisteniu drogy došlo postupom podľa § 21 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 171/1993 Z. z.“), avšak následne nebola táto vec dôležitá pre trestné konanie riadne prevzatá do trestného konania postupom podľa § 93 Trestného poriadku. Navyše „*Toto procesné pochybenie pritom nemožno dodatočne konvalidovať a to už len z úplne elementárneho a logického dôvodu, že s danou vecou už bolo manipulované bez relevantného procesného zaistenia veci ako dôkazu (§ 91 a 92 Trestného poriadku).*“. Zaistenie drogy

pri čiastkovom útoku 15. júla 2024 za uvedených podmienok predstavuje „procesne absolútne nepoužiteľný dôkaz“.

8. V ďalšom sťažovateľ namieta zákonnosť použitia ďalších prostriedkov operatívno-pátracej činnosti, prostredníctvom ktorých došlo k zaisteniu drogy ako dôkazného materiálu proti nemu. Sťažovateľ v tejto časti namietol predovšetkým spôsob pôsobenia agenta, ktorý iniciatívnym spôsobom nabádal sťažovateľa k páchaniu stíhanej trestnej činnosti, čo je v príkrom rozpore s účelom tohto prostriedku operatívno-pátracej činnosti, keď „agent nesmie iniciatívne navádzať na spáchanie trestného činu (teda provokovať spáchanie trestného činu)“. Zákonný spôsob výkonu pôsobenia agenta ako prostriedku operatívno-pátracej činnosti je okrem podmienky zákazu provokácie spojený aj s ďalšou podmienkou spočívajúcou v tom, že „páchateľ už musel spáchať trestný čin, alebo trestný čin je už v niektorom svojom vývojovom štádiu a ustanovený agent túto trestnú činnosť iba monitoruje!!!“. Podľa sťažovateľa opakom zákonného pôsobenia agenta pri odhaľovaní trestnej činnosti je situácia, keď agent „bez relevantných informácií skúša (provokuje) určitú osobu, či by drogu nevedela zohnať.“. Ak teda nie sú dodržané zákonné podmienky pôsobenia agenta pri odhaľovaní trestnej činnosti, tak potom „celé následné konanie agenta je práve iba vytváraním tejto podmienky, teda aktívne konanie k tomu aby bol spáchaný trestný čin, čo ale zákon výslovne zakazuje.“. V závere sťažovateľ okolnosti odhaľovania drogovej trestnej činnosti vo svojej trestnej veci (za použitia prostriedkov operatívno-pátracej činnosti ako agent a predstieraný prevod) zhrnul ako „tautologický uzavretý kruh s bezvýhodiskovou situáciou“, keď «jedna zakázaná provokácia (marihuana zaistená dňa 15.7.2024) má vytvárať podmienku stanovenú zákonom na ustanovenie agenta (že má byť páchaná trestná činnosť) a na základe takto „vyfabrikovanej“ podmienky (evidentne nezákonne) ustanovený agent pokračuje v línii provokácie, až kým sa mu týmto nezákonným spôsobom nepodari „vytvoriť trestnú zodpovednosť“ obvinených za najvyšší odsek skutkovej podstaty trestného činu, ktorý sa obvineným kladie za vinu.». Dôsledkom uvedeného nezákonného postupu orgánov činných v trestnom konaní pri odhaľovaní stíhanej trestnej činnosti a následnom zaistení drog ako produktu tejto činnosti je stav, keď „neexistuje jeden jediný procesne použiteľný dôkaz, ktorý by preukazoval trestnú činnosť obvinených a jej rozsah.“.

9. Napokon sťažovateľ poukazuje na porušenie práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru, ktoré spočíva v cielenom odkladaní postupu podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku proti nemu na čas, kým nedôjde k zhromaždeniu dostatočne potrebnej dôkaznej masy opodstatňujúcej právnu kvalifikáciu stíhanej trestnej činnosti podľa najprísnejšej právnej kvalifikácie. Sťažovateľ teda rozporuje postup orgánov činných v trestnom konaní, keď „najmä zo sledovania obvineného, ako aj ďalších informačno-technických prostriedkov (či návrhov na ich vydanie) pritom jasne vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní mali možno tri štvrté roka vedomosť o konkrétnej osobe a aj jej konkrétnej trestnej činnosti, no napriek tomu takejto osobe nevzniesli obvinenie.“. Takýto postup sťažovateľ považuje za rozporný s § 2 ods. 1 Trestného poriadku, keď jeho dôsledkom bolo to, že „Obvinení tak síce boli obvineními v materiálnom zmysle, akurát, že neboli obvinení aj formálne a teda nemohli realizovať svoje procesné práva, najmä právo na materiálnu obhajobu.“.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2, 5 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu z dôvodu (i) nemožnosti oboznámenia sa s utajovanou prílohou súdneho spisu, ktorá bola sprístupnená len obhajcovi sťažovateľa, ktorý sa však zaviazal k mlčanlivosti ešte pred oboznámením sa s jej obsahom, (ii) absencie odpovedí na sťažovateľom nastolené argumentačné námietky, (iii) založenia preventívnej väzby len na dôkazoch majúcich povahu operatívno-pátracích prostriedkov a (iv) bez riadneho vysvetlenia ich dôkaznej obsahovej hodnoty vo vzťahu k preventívnej väzbe sťažovateľa, (v) nezákonného pôsobenia agenta ako prostriedku operatívno-pátracej činnosti, ktorý provokoval sťažovateľa k páchaniu trestnej činnosti a (vi) k jeho nasadeniu nedošlo v čase po páchaní trestnej činnosti, ktorú mal dokumentovať, ale iniciatívne v čase pred jej páchaním a v procese jej odhaľovania, (vii) procesnej nepoužiteľnosti dôkazu získaného v súvislosti s čiastkovým útokom pokračovacieho trestného činu, keď nedošlo k prevzatiu riadne zaistenej veci – drogy podľa § 21 zákona č. 171/1993 Z. z. do trestného konania postupom predpokladaným § 92 Trestného poriadku, a (viii) účelového oddiaľovania postupu podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku proti sťažovateľovi za drogovú trestnú činnosť, a to až do času, kým nedôjde k zabezpečeniu potrebného obsahu dôkaznej masy opodstatňujúcej právnu kvalifikáciu skutku podľa najprísnejšej trestnej sadzby.

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1. Všeobecné judikatúrne východiská vo vzťahu k základnému právu na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy:

13. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04, II. ÚS 151/09, IV. ÚS 36/2020, IV. ÚS 462/2020, IV. ÚS 176/2021, IV. ÚS 237/2021) vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v ktorých sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe

len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, I. ÚS 100/04, III. ÚS 199/05, II. ÚS 185/2016). Obsahom základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy je aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd rozhodujúci o jej väzbe skúmal významné skutočnosti za väzbu a proti nej vrátane možnosti nahradiť ju zárukou, sľubom alebo peňažnou zárukou, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe (III. ÚS 38/01, IV. ÚS 207/07, III. ÚS 115/08). V označených ustanoveniach ústavy sú obsiahnuté obdobné práva ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (III. ÚS 227/03, III. ÚS 34/07, IV. ÚS 181/07, IV. ÚS 333/08, III. ÚS 54/2017, IV. ÚS 263/2018).

14. Každé pozbavenie slobody musí byť „záonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07, I. ÚS 187/07, IV. ÚS 36/2020, IV. ÚS 462/2020, IV. ÚS 176/2021, IV. ÚS 237/2021). Otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie dohovoru (III. ÚS 79/02, III. ÚS 77/05, IV. ÚS 36/2020, IV. ÚS 462/2020, IV. ÚS 176/2021, IV. ÚS 237/2021), s ktorým musí byť v súlade, vrátane všeobecných princípov obsiahnutých v ňom výslovne alebo implikovane (Winterwerp proti Holandsku z 24. 10. 1979, séria A, č. 33, s. 19 – 20, bod 45 a Baranowski proti Poľsku z 28. 3. 2000, č. 28358/95, bod 51). Každé pozbavenie osobnej slobody zároveň musí byť v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, ktorým je ochrana jednotlivca pred svojvôľou [Bozano proti Francúzsku z 18. 12. 1986, bod 54; Benham proti Veľkej Británii z 24. 9. 1992, Herczegfalvy proti Rakúsku z 11. 5. 2004, Morsink proti Holandsku (Veľká komora) z 10. 6. 1996, bod 40; Stanev proti Bulharsku (Veľká komora) zo 17. 1. 2012, bod 143; L. M. proti Slovinsku z 12. 6. 2014, bod 121].

15. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že súd rozhodujúci o pozbavení slobody nemusí dať odpoveď na každý argument osoby pozbavenej slobody. Tento súd však nesmie ignorovať konkrétne skutočnosti namietané touto osobou, ktoré by mohli spochybníť existenciu podmienok „záonnosti“ pozbavenia osobnej slobody (Ilijkov proti Bulharsku z 26. 7. 2001, sťažnosť č. 33977/96, bod 94). Každé pozbavenie osobnej slobody totiž musí sledovať účel ochrany jednotlivca pred svojvôľou (rozsudok Veľkej komory vo veci S., V. a A. proti Dánsku z 22. 10. 2018, sťažnosti č. 35553/12, č. 36678/12 a č. 36711/12, bod 74)

16. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne

aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd.

II.2. Posúdenie veci:

17. Vo všeobecnosti je možné vysloviť, že posudzovanie existencie väzobných dôvodov je vecou často obťažnou a všeobecné súdy musia striktné vychádzať zo zistených konkrétnych skutočností zakladajúcich jednotlivé väzobné dôvody. Výklad zákonných znakov „konkrétnych skutočností“ je predovšetkým vecou všeobecných súdov, ktoré pri dôkladnej znalosti skutkových okolností a dôkaznej situácie tej-ktorej veci musia (mali by) svedomito posúdiť (v ktoromkoľvek štádiu konania), či vzatie do väzby alebo jej ďalšie trvanie je opatrením nevyhnutným na dosiahnutie účelu trestného konania a či tento účel ani pri vynaložení všetkého úsilia nemožno dosiahnuť inak. Príslušné úvahy súdu by mali byť vyvedené vždy z povahy konkrétnej a individuálnej veci vrátane osoby obvineného, z jeho osobných pomerov, rozsahu potrebného dokazovania, jeho náročnosti a pod. Do týchto úvah súdu je ústavný súd oprávnený zasiahnuť spravidla len vtedy, ak (i) nie je rozhodnutie o väzbe podložené zákonným dôvodom buď vôbec, alebo (ii) ak tvrdené (a nedostatočne zistené) dôvody väzby sú v extrémnom rozpore s kautelami vyplývajúcimi z ústavného poriadku Slovenskej republiky, prípadne s medzinárodnými zmluvami, ktorými je v tomto smere Slovenská republika viazaná, alebo (iii) ak sú tvrdené dôvody väzby v extrémnom rozpore so zisteným skutkovým stavom, alebo (iv) ak rozhodnutie o väzbe nie je odôvodnené poukázaním na konkrétne skutočnosti (I. ÚS 348/2016, I. ÚS 200/2021, II. ÚS 317/2024, IV. ÚS 613/2024). Inými slovami, kasačnú intervenciu ústavného súdu by mohli vyprovokovať také prípadné rozhodnutia a postupy všeobecných súdov v rámci rozhodovania o väzbe, ktoré by v určitom štádiu trestného konania predstavovali zjavný omyl či exces pri posudzovaní formálnych a materiálnych podmienok väzby, prípadne by boli iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd. Z týchto hľadísk ústavný súd vychádzal aj v prejednávanej príhode.

18. Podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je daný preventívny dôvod väzby vtedy, ak je obava, že obvinený bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval. Pokračovaním v trestnej činnosti sa rozumie nielen opakovanie toho istého trestného činu, ale aj spáchanie trestného činu rovnakého druhu. Obavu z pokračovania v trestnej činnosti možno odôvodniť najmä spôsobom spáchania skutku a motívom jeho spáchania, vzťahom obvineného k poškodenému, motiváciou dokonat', resp. opakovat' skutok, majetkovými pomermi, spôsobom vedenia života obvineného (napr. III. ÚS 232/2024, bod 10). Dôvodnosť obavy nemôže byť všeobecná alebo abstraktná, ale musí byť spojená s ďalšími skutočnosťami spočívajúcimi v konaní obvineného, z ktorých možno vyvodit', že bude pokračovať v trestnej činnosti. Teda pri riziku pokračovania v trestnej činnosti ako dôvodu väzby je nutné skúmať, či riziko spočívajúce v jej pokračovaní je hodnoverné a prijaté opatrenia primerané, to všetko s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu (Clooth proti Belgicku z 12. 12. 1991, bod 40).

II.2.1. K dôvodnosti preventívnej väzby:

19. V prvom rade ústavný súd vo vzťahu k dôvodnému podozreniu ako materiálnej podmienke väzby konštatuje, že predpokladá existenciu skutočností alebo informácií, ktoré objektívnemu pozorovateľovi umožnia urobiť záver, že daná osoba mohla spáchať trestný čin. Vzhľadom

na skutočnosť, že uznesenie mestského súdu a napadnuté uznesenie krajského súdu tvoria jeden celok (I. ÚS 379/2018, I. ÚS 161/2019, IV. ÚS 354/2020), ústavný súd pri preskúmaní zákonnosti a ústavnosti pozbavenia slobody sťažovateľa vrátane dôvodnosti vedeného trestného stíhania proti sťažovateľovi vychádzal z oboch týchto rozhodnutí. Mestský súd k dôvodnosti vedeného trestného stíhania ako materiálnej podmienke väzby, resp. vzatia sťažovateľa konštatoval, že je dostatočne podložené dosiaľ zhromaždenými dôkazmi, čo potvrdzujú „predovšetkým zápisnice o vydaní veci, či predbežne vyjadrenia KEÚ (č.l. 49, 77-78), či znalecké posudky KEÚ (64-71), ako aj zápisnice o vkonaní domovej prehliadky, či prehliadky iných priestorov a to motorového vozidla VW Multivan. Vina obvineného v aktuálnej fáze potvrdzuje aj výpoveď svedkyne [REDAKOVANÉ]“. Krajský súd mestskému súdu síce vytkol, že „Samotné vyrátanie dôkazov, na podklade ktorých sudca obmedzil osobnú slobodu obvineného, možno skutočne považovať za nedostatočné“, pričom táto téza pôsobí kontroverzne, v ďalších záveroch ju však súd obsahovo spresňuje, a to takto: „ale... vychádzajúc z dôkazov obsiahnutých v trestnom spise poukazuje na skutočne existujúcu reálnu obavu z možného pokračovania v páchaní drogovej trestnej činnosti obvineným. Operatívnu činnosťou bolo zistené, že obvinený okrem argumentov uvedených v dôvodoch napadnutého rozhodnutia, je dôvodne podozrivý z páchania drogovej trestnej činnosti jeho osobou, a to spolu s obvineným [REDAKOVANÉ], a to v mimoriadne veľkom množstve, tak ako je to uvedené v skutkovej vete uznesenia o vznesení obvinenia. Skutkové zistenia sú zatiaľ podporené úradnými záznamami o zadovážovaní drogy, ako aj o jej následnej distribúcii, a to najmenej v troch prípadoch, a to opakovane agentovi, resp. v prvom prípade legalizantovi, pričom drogu si obvinení zabezpečovali od doposiaľ bližšie nezistených osôb a bližšie nezisteného zdroja. Navyše existuje poznatok, že obvinený [REDAKOVANÉ] na doposiaľ neznámom mieste, vzdialenom cca dvadsať kilometrov od Košíc, by mal mať priestory, kde pestuje konope a v samotných Košiciach na neznámom mieste má mať priestory, ktoré nazýva sklad, kde prechováva vákuovo balenú drogu. Tieto skutočnosti bude potrebné procesným spôsobom objasniť a tieto skutočnosti sú tými konkrétnymi skutočnosťami odôvodňujúcimi obavu z možného pokračovania v páchaní drogovej trestnej činnosti.“

20. Podľa ústavného súdu sú takto prezentované závery krajského súdu pri posúdení dôvodnosti vedeného trestného stíhania sťažovateľa korešpondujúce s aktuálnym stavom dosiaľ vykonaného dokazovania, pričom je potrebné zdôrazniť, že až po vznesení obvinenia sa v rozhodujúcej miere otvára priestor na dokazovanie v prípravnom konaní, v dôsledku čoho sa dôvodnosť vzneseného obvinenia postupne „odkrýva“ (t. j. buď potvrdzuje, alebo vyvracia) práve dokazovaním, pričom skutočnosti, ktoré vyvolali podozrenie, nemusia byť toho istého stupňa ako tie, ktoré sú potrebné na odôvodnenie odsúdenia. Samotné dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku rátajú s existenciou takéhoto dokazovania počas prípravného konania (IV. ÚS 383/04, IV. ÚS 217/2013, IV. ÚS 409/2024). Teda pri rozhodovaní o väzbe postačuje dostatočne preukázať podozrenie, že obvinený spáchal skutok, ktorým naplnil znaky skutkovej podstaty príslušného trestného činu. Dôvodné podozrenie teda predpokladá existenciu faktov alebo informácií, ktoré by objektívnemu pozorovateľovi umožnili úsudok o tom, že konkrétna osoba mohla spáchať trestný čin, pričom jeho dôvodnosť závisí vždy od všetkých okolností každého konkrétného prípadu (Fox, Cambell a Hartley proti Veľkej Británii z 30. 8. 1990).

21. Rovnako tak aj z komentovaného znenia dohovoru vyplýva, že „Skutočnosti, ktoré vyvolali podozrenie, nemusia byť toho istého stupňa ako tie, ktoré sú potrebné na odôvodnenie odsúdenia

alebo hoci len na vznesenie obvinenia [pozri Murray proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok Veľkej komory, 28. 10. 1994, č. 14310/88, § 55, porov. tiež Khodorkovskiy proti Rusku, rozsudok, 31. 5. 2011, č. 5829/04, § 189]... skutočnosti, na ktorých sa podozrenie zakladá, však nemôžu byť rovnakej úrovne ako skutočnosti potrebné na odôvodnenie odsúdenia alebo aj na podanie obžaloby, čo je predmetom až ďalšej fázy trestného konania. [Krajčír proti Českej republike, rozsudok, 26. 3. 2009, č. 39298/04 a 8723/05, § 75 (KMEC, J., KOSAR, D., KRATOCHVÍL, J., BOBEK, M. *Európsky dohovor o ľudských právach Komentár.*].“ Inými slovami, v počiatocnom štádiu trestného stíhania nie sú ešte známe všetky okolnosti týkajúce sa skutku ani osoby obvineného. Rozhodnutie preto vychádza z prvotných informácií, ktoré odôvodňujú podozrenie z úteku, kolúzneho správania alebo pokračovania v trestnej činnosti s určitou mierou pravdepodobnosti, ktorá sa vykonávaním procesných úkonov buď zvyšuje (resp. potvrdí), alebo oslabí do tej miery, že nemôže odôvodňovať ďalšie trvanie väzby. Pri vzatí do väzby je preto akceptovateľné odôvodnenie rozhodnutia konštruované všeobecnejšie na predpokladoch, čo je aprobované aj judikatúrou ESĽP (Khodorkovskiy proti Rusku z 31. 5. 2021, sťažnosť č. 5829/04, body 185 – 189).

22. Krajský súd ustálil dôvodnosť preventívnej väzby sťažovateľa podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v podstate na (i) rozsahu stíhanej trestnej činnosti, (ii) spôsobe jej páchania prostredníctvom dosiaľ nezistených distribučných kontaktov vrátane dokonca vlastnej pestovateľskej činnosti a (iii) jej závažnosti. Ústavný súd v tejto súvislosti navyše poukazuje aj na svoju aktuálnu rozhodovaciu činnosť, podľa ktorej z pohľadu preventívneho účelu väzby nemožno vylúčiť ani vyvolávanie obavy z ďalšieho páchania trestnej činnosti (určitého druhu) takým konaním obvineného (ako konkrétnou skutočnosťou), ktoré spočíva v skutku, pre ktorý bolo vznesené obvinenie. Inak povedané, i samotné okolnosti vyšetrovaného, resp. stíhaného trestného činu popísané v skutkovej vete zakladajúcej vznesené obvinenie, a tým individualizujúce prípad sťažovateľa, môžu odôvodniť obavu z pokračovania v trestnej činnosti, a tak viesť k ústavne konformnému obmedzeniu osobnej slobody (III. ÚS 86/2023, obdobne aj II. ÚS 534/2024, II. ÚS 317/2024, IV. ÚS 613/2024). Práve k takémuto záveru smeroval aj krajský súd, keď na viacerých miestach odôvodnenia napadnutého uznesenia poukazuje na rozsah a závažnosť stíhanej trestnej činnosti. Ústavný súd zároveň pripomína, že dôvod preventívnej väzby na rozdiel od iných väzobných dôvodov v priebehu akéhokoľvek trestného konania v zásade nemení svoju materiálnu podstatu, keďže tento väzobný dôvod je spravidla determinovaný určitými objektívnymi skutočnosťami existujúcimi už v čase spáchania skutku, na ktoré ďalšie plynutie času nemá akýkoľvek právne relevantný vplyv (IV. ÚS 64/2021, IV. ÚS 541/2021, II. ÚS 317/2024, II. ÚS 534/2024, IV. ÚS 613/2024).

23. Ústavný súd tak sumarizuje, že krajský súd sa sťažovateľom predostretými námietkami zaoberal v rozsahu postačujúcom pre záver, že sťažovateľ dostal odpoveď na všetky, ktoré boli podstatné a ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (IV. ÚS 112/05, II. ÚS 591/2023, IV. ÚS 613/2024). Ústavný súd napokon dodáva, že len skutočnosť, že sťažovateľ sa so závermi krajského súdu nestotožňuje a má na vec iný názor, nemôže sama osebe viesť k záveru o arbitrárnosti uznesenia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (IV. ÚS 357/2023, IV. ÚS 169/2024, IV. ÚS 613/2024).

24. Na základe uvedeného ústavný súd odmieta ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti pre namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

II.2.2. K porušeniu základného práva na obhajobu vyplývajúceho z garancií základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy postupom orgánov činných v trestnom konaní pri zabezpečení prístupu sťažovateľa k utajovanej prílohe súdneho spisu:

25. Sťažovateľ atakoval postup orgánov činných v trestnom konaní, ktoré mu mali neumožniť nahliadnuť do utajovanej prílohy súdneho spisu, s ktorou sa mohol oboznámiť len jeho obhajca, ktorý však bol pri poskytovaní informácií z nej viazaný povinnosťou mlčanlivosti, ku ktorej sa vopred zaviazal.

26. Zabezpečenie reálnej kontradiktórnosti konania znamená aj právo na prístup k spisom, bez ktorého obvinený nemôže dostatočne prezentovať svoje argumenty (Trzaska proti Poľsku z 11. 7. 2000, Lanz proti Rakúsku z 30. 4. 2002, Wloch proti Poľsku z 19. 10. 2000). Konanie musí byť kontradiktórne a vždy musí byť zabezpečená rovnosť zbraní medzi stranami, prokurátorom a zatknutou osobou. Z judikatúry ESĽP však ale vyplýva aj to, že účinnosť vyšetrovania môže niekedy vyžadovať utajenie časti získaných informácií, aby sa obvinenému zabránilo zničiť alebo ovplyvniť dôkazy, alebo znemožniť riadny výkon spravodlivosti. Avšak sledovanie tohto legitímneho cieľa nemôže odôvodniť podstatné obmedzenia práv obhajoby. Informácie, ktoré sú podstatné pre posúdenie zákonnosti väzby, musia byť primeraným spôsobom prístupné obhajcovi obvineného držaného vo väzbe (Garcia Alva proti Nemecku z 13. 2. 2001, § 42; Lietzow proti Nemecku z 13. 2. 2001, § 44, Schöps proti Nemecku z 13. 2. 2001, § 51). Rovnosť zbraní nie je zabezpečená, keď je obhajcovi odopretý prístup k tým dokumentom vo vyšetrovacom spise, ktoré sú podstatné na to, aby bolo možné účinne napadnúť nezákonnosť väzby klienta (nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 67/2003-103 z 11. marca 2004, bod 10).

27. Obvinený a jeho obhajca majú právo nazerať do spisov (§ 69 ods. 1 Trestného poriadku), ak v prípravnom konaní nedošlo k odmietnutiu tohto práva podľa § 69 ods. 2 Trestného poriadku; aj v takom prípade je však z predmetného odmietnutia v § 69 ods. 6 Trestného poriadku ustanovená výnimka týkajúca sa rozhodovania o väzbe vo vzťahu k častiam spisu, ktoré obsahujú skutočnosti alebo dôkazy, na ktoré sa podľa § 71 až § 87 a § 339 pri rozhodovaní o väzbe prihliada.

28. Podmienky uvedenej výnimky sú splnené, ak sa príslušné časti spisu umožní sprístupniť na nazretie obvinenému alebo jeho obhajcovi, postačuje teda aj jedna z oboch takých alternatív (obvinenému z povahy veci najmä vtedy, ak nie je pred rozhodovaním o väzbe zastúpený obhajcom). Ak je so spisom oboznámený len obhajca, oboznámi s jeho obsahom obvineného a ten sa v konaní k relevantným okolnostiam vyjadří prostredníctvom obhajcu alebo osobne. Ak to je na uvedený účel dôvodne potrebné, možno žiadať o umožnenie nazretia do spisov aj priamo obvinenému (tak ako to koncepčne zodpovedá v dodatku k ústavnej sťažnosti doloženému rozhodnutiu ústavného súdu č. k. III. ÚS 227/2023-44 z 18. augusta 2023). Popísaný postup sa použije aj v prípade, ak (vôbec) nedošlo k odmietnutiu práva nazerať do spisu a so spisom sa v kontexte § 69 ods. 1 Trestného poriadku oboznámil len obhajca.

29. Opatrenia na zachovanie utajovaných skutočností a iných zákonom chránených tajomstiev pri povoľovaní nazerať do spisov podľa § 69 ods. 5 Trestného poriadku je nevyhnutné urobiť vždy

bez ohľadu na to, či ide o „neobmedzené“ nazeranie do spisov alebo o výnimku z odmietnutia podľa § 69 ods. 6 Trestného poriadku. Také opatrenia (vrátane záväzku mlčanlivosti) však slúžia na zamedzenie prístupu ku kritickým informáciám tretích osôb, nie obvineného (v rozsahu jeho obhajoby proti vznesenému obvineniu) a jeho obhajcu, netýkajú sa teda ani vzájomnej komunikácie obhajcu s obvineným.

30. Ak bol teda obhajca zviazaný mlčanlivosťou vo vzťahu k utajovanej časti/prílohe spisu, s ktorou bol oboznámený, taký záväzok sa (bez ohľadu na to, o ktorú z oboch situácií popísaných v predchádzajúcom odseku ide, teda či ide o neobmedzené oboznamovanie alebo selektívne oboznamovanie podľa § 69 ods. 6 Trestného poriadku) netýka vzájomnej komunikácie obhajcu s ním zastupovaným obvineným (inak by oboznámenie obhajcu s kritickými skutočnosťami bolo nezmyselné). Obhajca preto mal možnosť sprostredkovanne oboznámiť s predmetnými okolnosťami obvineného (pred ním ich nemusel utajovať) a potom sa mohlo pri vyjadrení sa obvineného k dotknutým skutočnostiam (pri rozhodovaní o väzbe) postupovať tak, ako už bolo uvedené, vrátane možnosti v prípade takej potreby žiadať o umožnenie nazretia do spisu aj priamo obvinenému (čo ústavná sťažnosť netvrdí a v nadväznosti na to ani nedokumentuje).

31. Ústavná sťažnosť teda prezentuje obmedzenie pri výkone obhajobných práv, ktoré procesne neexistuje a je len interpretačným nedorozumením na strane obhajoby, preto je v tejto jej časti zjavne neopodstatnená s konzekvenciou odmietnutia podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

32. Treba dodať, že ústavný súd vníma realie konania vo vzťahu k predmetnej otázke tak, ako ich prezentuje ústavná sťažnosť, pretože nerozhoduje „kauzu“, ale skúma „len“ ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia. Ak je popis uvedený v ústavnej sťažnosti nepresný alebo neúplný, nesie za to zodpovednosť právne zastúpený sťažovateľ [§ 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde]. V závere ostáva už len doplnkovo poukázať na to, že (aj s ohľadom na prezentované východiská v bode 26) sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti nespresňuje konkrétny dopad obmedzenia výkonu jeho obhajobných práv týkajúcich sa účinného spochybňovania dôvodnosti jeho vzatia do preventívnej väzby v súvislosti s ním tvrdenou námietkou nemožnosti oboznámenia sa s utajenou prílohou vyšetrovacieho spisu v dôsledku mlčanlivosti jeho obhajcu. Krajský súd v napadnutom uznesení uzavrel, že *„Dôkazy, ktoré sú obsiahnuté v neutajovanej časti trestného spisu aj podľa nadriadeného súdu postačovali na vydanie rozhodnutia o obmedzení osobnej slobody obvineného z dôvodu tzv. preventívnej väzby v zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por.“*. Ústavný súd v náleze č. k. I. ÚS 67/2003-103 z 11. marca 2004, bode 10 konštatoval porušenie práv sťažovateľa v situácii, keď konajúci krajský súd *„neprijal opatrenia na účel umožnenia nazrieť obhajcovi sťažovateľa aspoň do časti predloženého vyšetrovacieho spisu týkajúcej sa jeho sťažnosti proti uzneseniu o jeho vzatí do väzby“*, čo nie je prípad sťažovateľa. Rovnako tak z predostretých parametrov judikatúry ESLP vyplýva možnosť porušenia práv sťažovateľa v situácii, keď nedôjde k poskytnutiu informácií podstatných pre posúdenie zákonnosti väzby, teda nie akýchkoľvek.

33. Na tomto mieste je potrebné prízvukovať argumentačnú nedostatočnosť sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti v tejto časti, keď názorovú líniu krajského súdu sťažovateľ napáda len svojim nesúhlasom. Predpokladom prieskumu ústavnej sťažnosti na základe prijatia takého návrhu senátom ústavného súdu na ďalšie konanie je, aby sťažovateľ v rámci svojej argumentácie [§ 123 ods. 1

písm. d) zákona o ústavnom súde] kvalifikovane, a to aj v ústavnoprávnej rovine, polemizoval s ním spochybňovaným riešením relevantnej právnej otázky v ústavnou sťažnosťou napadnutom rozhodnutí (ak netvrdí, že také riešenie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia úplne absentuje) – nepostačuje výlučne prezentácia vlastnej odlišnej (opozitnej) verzie odpovede na kritickú otázku. Sťažovateľ totiž musí preukázať, že napadnutým rozhodnutím došlo k neprípustnému zásahu do jeho základných práv alebo slobôd (čo musí ústavný súd preskúmať), nie (len) to, že on sám produkuje alternatívny (pre neho priaznivejší) právny názor (aj keď si taký názor môže ústavný súd v konečnom dôsledku osvojiť). Argumentačná nedostatočnosť podanej ústavnej sťažnosti môže viesť k jej odmietnutiu pre nedostatok jej zákonom ustanovených náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

II.2.3. K porušeniu základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nezákonným použitím prostriedkov operatívno-pátracej činnosti:

34. Sťažovateľ koncentroval svoju sťažnostnú argumentáciu k dôvodnosti vedeného trestného stíhania (ktoré je jednou z dvoch materiálnych podmienok väzby), ktorú sa snažil eliminovať poukazom na viaceré nedostatky pri zhromažďovaní dôkaznej masy použitím operatívno-pátracích prostriedkov, ktoré mali byť použité nezákonné, v dôsledku čoho tak *„neexistuje jeden jediný procesne použiteľný dôkaz, ktorý by preukazoval trestnú činnosť obvinených a jej rozsah.“*. Sťažovateľ poukazyval na to, že preventívna väzba bola založená len na dôkazoch majúcich povahu operatívno-pátracích prostriedkov, ktorých dôkazná obsahová hodnota nebola ozrejmená a pri ktorých použití nebol dodržaný zákonný postup (bližšie pozri body 6 až 10).

35. V rámci posúdenia tejto časti podanej ústavnej sťažnosti je kľúčové, že sťažovateľ túto argumentáciu aspoň krajskému súdu v sťažnostnom konaní (aj keď tak mal možnosť urobiť už pred mestským súdom pri vzatí do väzby) nepredložil. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy a § 132 zákona o ústavnom súde limitujúci vzťah ústavného súdu k všeobecným súdom, z ktorého okrem iného vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom, pretože v opačnom prípade by ústavný súd nedisponoval právomocou na posúdenie takejto argumentácie (III. ÚS 90/03, III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08, IV. ÚS 340/2013). Inými slovami, neuplatnenie uplatniteľnej námietky (vrátane tej, ktorá podlieha aj oficiálnemu prieskumu) spôsobom, na ktorý by všeobecný súd alebo iný orgán musel reagovať s možnosťou relevantnej korekcie, a oproti tomu jej uplatnenie až ako námietky v ústavnej sťažnosti je procesne diskvalifikačné s konzekvenciou legálne definovanou tak, že ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietne pre jej neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 588/2023 z 21. novembra 2023 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 90/2023).

36. Ústavný súd vzhľadom na to, že sťažovateľ v podstate svojho podania vzdoruje najmä vznesenému obvineniu a možnosti stíhať ho pre predmetný skutok ako trestný čin, zároveň sťažovateľovi pripomína možnosť namietať už predostreté zákonné nedostatky, pokiaľ ide o námietky o použití prostriedkov operatívno-pátracej činnosti a pokiaľ ide o tvrdenú neprípustnú provokáciu aj v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku podľa § 363 a nasl. Trestného

poriadku, ako aj v ďalších štádiách vedeného trestného konania, keďže trestné konanie od svojho začiatku až po jeho koniec je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, I. ÚS 314/09). Ústavné súdnictvo a právomoc ústavného súdu sú teda vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, v ktorých protiústavnosť nemožno napraviť iným spôsobom, teda predovšetkým procesnými prostriedkami vyplývajúcimi z príslušných procesných noriem, akou Trestný poriadok nepochybne je.

37. Na základe uvedeného ústavný súd odmieta ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti pre neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

38. Nadrámocovo ústavný súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 4/2019. Z uvedeného stanoviska vyplýva, že *«podkladom pre vznesenie obvinenia (pre skutkový, právny a personálny záver podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku) môžu byť teda dôkazné informácie zistené postupmi podľa Trestného poriadku po začatí trestného stíhania, zistené takými (dôkazne využiteľnými) postupmi podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona (označeného vyššie) pred začatím trestného stíhania, zistené trestným oznámením, ako aj mimodôkazné informácie zistené (v kontexte § 199 ods. 2 a § 206 ods. 2 veta prvá Trestného poriadku rovnocenne s trestným oznámením) „inak“ a zistené postupom podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku. Rovnaké informačné zdroje (okrem dôkazov vykonávaných už po začatí trestného stíhania) sú podkladom pre skoršie samostatné začatie trestného stíhania (len „vo veci“), ku ktorému dochádza postupom podľa § 199 ods. 1 až 4 Trestného poriadku.»*. Inými slovami, skutok nemusí byť v štádiu vznesenia obvinenia procesne dokázaný tak, aby to odôvodňovalo podanie obžaloby, a už vôbec nie tak, aby to odôvodňovalo odsudzujúci rozsudok, nemôže teda byť dokázaný už vopred. Ako už bolo uvedené, dôvodné podozrenie z páchania drogovej trestnej činnosti konajúce súdy ústavne udržateľne odôvodnili a meritum veci vo vzťahu k vine páchatel'a je predmetom trestného stíhania proti sťažovateľovi.

II.2.4. K porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu:

39. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd poznamenáva, že s prihliadnutím na svoju judikatúru už opakovane konštatoval (IV. ÚS 120/2021, II. ÚS 182/2021, IV. ÚS 309/2021, IV. ÚS 390/2021, IV. ÚS 78/2022, IV. ÚS 251/2022, IV. ÚS 504/2022, IV. ÚS 409/2024), že ide o všeobecné ustanovenie, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to vo vzťahu ku konaniu vo veci samej, a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré je aplikovateľný čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktorý je vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality a sú v ňom implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého

súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

40. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu teda vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľné ustanovenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, v ktorých sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, ktorých obsahom je aj právo na obhajobu vo svojom vyjadrení v čl. 50 ods. 3 ústavy, v jeho širších súvislostiach aj v spojení s čl. 50 ods. 4 ústavy a čl. 47 ods. 2 ústavy a ako také je obsiahnuté už v čl. 17 ústavy. Tento záver sa vzťahuje aj na sťažovateľom označené právo na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru, ktoré má rovnakú obsahovú podstatu ako jeho vyjadrenie v čl. 50 ods. 3 ústavy, a preto nie je potrebné namietat' jeho porušenie samostatne, ale len v rámci garancií vyplývajúcich zo základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy.

41. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení a ani konaniami o občianskych právach alebo záväzkoch, ako to vyžaduje citovaný článok dohovoru. Väzobným konaním nemôže dôjsť k porušeniu práv zaručených v čl. 6 ods. 1 dohovoru aj z dôvodu, že túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru upravuje právo na spravodlivý proces a zásadne sa teda nevzťahuje na konanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, pokiaľ ide o procesné záruky poskytnuté osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, v zásade prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na slobodu a bezpečnosť (III. ÚS 272/03, II. ÚS 15/05, IV. ÚS 65/05, I. ÚS 256/07, IV. ÚS 120/2021, II. ÚS 182/2021, IV. ÚS 309/2021, IV. ÚS 390/2021, IV. ÚS 409/2024).

42. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

43. Ústavná sťažnosť teda bola v celom rozsahu odmietnutá. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ostalo bez významu zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu